

OD NAŠICH PŘÁTEL

DETROIT, Mich. — Ctná redakce! Osmělují se psát do Vašeho listu několik řádek, k čemuž mne přiměl Váš pan dopisovatel, který psal, že pan Kašpar bude slaviti sv. Josefa na Bílou sobotu a zve všechny čtenáře a čtenářky, aby přišli na ty party se pobavit. Také jsem byl zván, ale jak se říká, když se z daleka stojí, z blízká zůstane doma. Tak to bylo i se mnou, ale nyní jsem tomu rád, že jsem nešel. Zábava prý byla hodně veselá, jak tvrdí všichni občané a tu bylo strach, aby si člověk něco domů nepřivlel.

MADISON, Nebr. — Ctná redakce Pokroku Západu! Věnuji Vám i všem čtenářům zdraví a štěstí. Nemíním jsem ještě psát, ale přimělo mne k tomu to hrozné neštěstí, co stihlo Omahu i venkov. Lidské životy, které padly rozkáčenému živlu za obět, nenuhradí nikdo. Škody na majetku, které jdou do milionů, časem se zhojí, ač mnohdy chudšas bude na to pamatovat dlouho. Kdo ztratil svoje milé, tomu památka na ty hrůzy nevymizí z paměti do smrti. Kdo má citlivé srdce, pomáhá. Jen malá pomoc, kapka vody žiznivému na poušti, pomůže. Nehleďte na to, jestli postižený není Čech. Každý člověk jest náš bližní, ať jest to přítel, čili nie. Pomozte, třeba by to byla maličkost, čím pomůžete. Počasí nechci popisovati. Jen ten velikonoční den. V polodni nebylo pomyslení na změnu. Od třetí hodiny počaly vystupovati mraky, po čtvrté hodině bouře,blesky, ale ticho. Od nás na východ to bylo prudší. 40 mil na západ nie. Posílám Vám \$2.85, \$1.50 na Pokrok Západu, dollar na postizné tornádum, a 25c na dvě neb tři čísla Pokroku do Čech, na adresy, jež přikládám.

LA MOILE, dne 6. dubna 1913. — Ctná redakce Pokroku Západu! Přejí si, abych Vás s těmito několika řádky zastihl v dobrém zdraví. Musím s Vámi sdělit, že ta hrozná velikonoční bouře také naše město navštívila. Nebylo to ovšem tak zlé, jako u Vás, ale přece oťrálo to každým domem a shodilo to několik komínů, vytlouklo to několik oken a sházelo mnoho šindelů se střeš. Také několik menších domků to převrátilo, ale nikdo nepříliš k úrazu. Tak, jak píšete — smutně to asi vypadá tam u Vás v Omaze. Byla to krátká chvíle, ale mu, selo to být smutné. Ctná redakce! Tento měsíc mne došlo předplatné na Pokrok Západu, tak Vám posílám dva dollary a žádám Vás, byste mi poslali jako premií to šídlo. Pak bych Vás žádal, zda mi můžete poslati také na Venkov jako premií semena, neb moje žena ráda pěstuje zahrádku. Zavedli byste se mi velice. Tak prozatím končím a zůstávám Váš dobrý přítel F. Plavec.

MILWAUKEE, Wis., 23. března 1913. — Ctná redakce! Jelikož od nás z Milwaukee žádný dopis v Pokroku Západu celický čas není a já rád dopisy čtu, tak čis také něco z města našeho napsat, neboť vím, že je zde též dosti odběratelů Pokroku. Dnes (na Velikonoce) máme takové počasí, že by se za ním ledem stydět. Sněhu leží dost, že můžeme pohodlně na saních jezdit. K tomu obohla je tak zatažena, že snůh neb dešť spustí každou chvíli, tak že jest milejší sedět v teplé světnici, nežli jíti někam na ulici. Proto právě píši tento dopis, abych sdělil širšinu obecnostu, jak se ujala v Milwaukee myšlenka pohřbívání ohněm. Dne 22. března spálen byl zde člen řádu Wisconsin, číslo 17 ČSPS, pan Richard Kruta, který zemřel v okresní nemocnici po jednomyšlené nemoci na zápal ledvin v mladém dosud věku as 40ti let. Pohřeb vypravil řád Wisconsin, jelikož zde žádných příbuzných neměl. Zvláštnost při tom pohřbu byla, že z Evina pokolení ani jedina přítomna nebyla, což jsem zde za 36 roků nikdy neviděl. Asi před čtrnácti dny tímž způsobem pohřben byl Frank Novák, staré pouze 37 roků, který svou vlastní rukou skončil svůj mladý život se zá-

mutkou nad ztrátou své milé manželky, která 4. prosince zemřela na souehotiny a dvě malá děvčátka, v stáří 1. a 9. roků, mu zde zanechala. Též ona ohněm políbena byla. Bratr Frank Novák náležel k řádu Proletář, čís. 180, Pennsylvania, a náš řád v přítomnosti místopředsedy onoho řádu mu poslední poctu prokázal a jej do krematoria doprovodil. Čtrtým případem byla smrt mladé manželky br. Karla Čmejlý, spolupracovnicka při zdejší Domácnosti, která též na zhubnou nemoc, souehotiny, zemřela. Byla členkou Besedního Sboru Kolár, který jí též poslední poctu prokázal velkým ústastenstvím. Tak v krátkém čase byli zde spáleni 4 mladí lidé na jich přání, z čeho je vidět, že svět pokračuje. Dále musím se zmínit o činnosti řádu Wisconsin, který přítomně čítá 150 členů. V celoroční schůzi bylo uzavřeno, aby se otevřel klub k získání nových členů. A hle! Za 3 měsíce práce výboru a členů bude dne 5. dubna uváděno 30 mladých a zdravých členů od 18 do 30 roků, což zajisté každého člena Jednoty ČSPS potěší. Průzatím končím svůj dopis a zdravím čtenáře a čtenářky milého mi Pokroku a zamenám se v úctě Vojt. Zajček.

PALMER, Nebr., 4. března '13. — Ctná redakce! Ježto se obávám, bych nepišel s křífkou po tuuse s předplatným, jež přijde k placení někdy v dubnu, tedy jdu raději napřed, poněvadž se stává, kdyby celý rok člověk dával pozor, když přijde čas platební, zapomene, tak myslím, že jest to takto jistější. Abych Vám psal něco o hospodářství, to bude docela jednoduché. Jsouť výminkářem, ale zůstávám s mojí sedmou svátostí na naší čtvrti, nemůžeme té boží přírodě odvyknout. Mám pronajmuté pole kus Angličanovi a kus Čechovi a ještě mi zbývá kousek louky a dobrý pastr, tak že na tom dobře užívám mé 3 koně a jednu krávu. Četl též oborávat zahrádku asi 2—3 akry pro naše slípky, kterých jest asi 150 a nějaké to prasátko. Abych též něco pověděl o tom obilíčku, které dostávám. Zde se pronajímá na dvě pětiny, ale majitel si zaplatí od mláčené a nám jemece též od svého. Loni jsem dostal o něco více než 1,000 bušů pšenice na svoji stranu a předloni též a musím si jí odvázet od mlátičky. Ale loni byla pšenice lacinější a síce 75—77c a tudíž jsem za ní tolik nedostal. Přece však jsem byl spokojen. Máme my nyní zlaté časy proti těm před 25 léty! Když jsem vezl jednoduchou forku pšenice do St. Paul, tedy jsem si myslel, že to každá na mně musí vidět, jak jsem bohatý. Ale když jsem přijel na most a kola mně začala vypořídávat službu a já musel ráfy drátem svazovat a mašina jít za vrškem pískala, tehdy jsem myslil, že se mi moje bohatství i se starými koni utopí, neb se velmi báli. Ale šťastně jsem to dotáhl až na místo, kde kupovali pšenici. Nyní jsme s kuceem začali anglicky, ale nešlo to, tak jsme to prubovali německy a také jsme si nerozuměli. Až, když jsem si odlehčil český známým slovem! Ale to jako když se nás čaroděj proutkem dotkne. Ach, ty jsi Čech! Ano! Já také! A potom to šlo. Ale nemohl mně dát více, nežli co byla cena pšenice — 45c buš. Kdyby bylo šlo po jeho, rád by mně dal víc, ale byl najmutý za plat. Rád čítám celý obsah Pokroku Západu a zvláště od našich dopisovatelů — od starých, totiž mých vrstevníků — ti jako když moje myšlenky čtou a ti mladší zas jsou praktičtější a škol a zaslouhují zajisté též chválu. Přítomně jest zde velmi sucha, snůh jest takřka žádný nedostál, jen tak poprášek s velkým větrem, který roznáší tu suchou zem. Jak to bude svědčit pšenici osíce, čas nám ukáže. Zde zasílám \$1.00, 10c na semena, za něž předem děkuji. Se srdečným pozdravem na čtenáře a čtenářky tohoto listu. Jim Procházka.

MODOC, Kans., 3. března 1913. — Ctná redakce P. Z. Není to

mu dávno, co jsem dal dopis do milého mně Pokroku a přicházím zase. Četl s Vámi sdělit svůj úsudek, co já si myslím o těch sufražetkách — o tom hlasovacímu právu. Už jsem mnohokrát četl v Pokroku obavu před ženským právem, že by to udělalo prohibiči. Tomu já nevěřím, neboť jsme přesvědčeni ve více státech že ženy volební právo nemají a přece temperence je tam. Já pevně věřím, že kdyby ženy měly hlasovací právo, že prohibice padne, neboť vím ze zkušenosti, že mnoho žen je náruživých pijáček, tak jako mužů. A je jich též dost, že pijí střídavě, tak jako některý muž. Já se spoléhám na ženy. Když nebudou mojí zmoči prohibičí svými blasy, tak to dokážu chlami a kamením, neboť ženy jsou bojovny. Víte, jak si počínají v Anglieku. Ony nejsou všechny, jako byla Carrie Nation. Já jsem rozhorlen na ty zákeřny ve svobodné zemi. Ještě se obávám, že přijde doba, kdy budou zavazovat pít podmaslí a kyselé mléko, že ho třeba nebudeme smět dávat ani prasátkům. Zákon je zákon. Ještě něco stranu toho zákona o úletě lhůtě presidenta. To by nikdy dobrotu nedělalo. — Pozdrav na všechny čtoucí a čtouce

Josef Vechout.

MOUND CITY, So. Dak. — Ct. redakce Pokroku Západu! Přináším Vám předplatné na milý mi Dakotský Pokrok, ale hodně kulhám, neboť jsem se cestou zpozdl o celá tři měsíce, což tuším málo laskavě promínete a vezmete ohled na to, že jsem již tak starý nedbala. Neříkejte to však žádnému. Ono je to víte, trochu jako malá čest, noviny brát a neplatit. Ostatně, i on ten novinář z toho má nekřesťanskou radost, když také někdy přijde k svému, pokud je ještě živ. Tak tedy, zde jest malý dolárek a ještě menší půlák. To jest za Vaší celoroční práci. Za trpělivost a poslušnost Vaše, srdečně děkuji. Zároveň sděluji, že jsme zde v Mound City měli p. 21. března farmářskou přednášku, která byla vzdor nepříznivému počasí po oba dny velmi účinně navštěvena a páni farmáři se osvědčili býti pozornými posluchači. Ze poučení a rada, které se poslouchacím dostalo, padla na půdu dobrou, není pochyby. Jen něco takového brzy zase. Přidánkem nám měli páni odborníci ještě povědět, jak nejspíše odnaučit červy od sežírání korny. To děláni dř kůlkou do země, aby ti červy do nich popadaly, se nám farmářům ani dost málo nezamlouvá. To by je zrovna s tak dobrým výsledkem bylo možno hypnotisovat. My měli loni korný nasazené přes 50 akrů a ti malí tvorové ji spálili na dobro a to dvakrát. Sloužila jim ale také jako dubu, neb byl každý tlustý jako prst. Za to vepřel však krůčvají dodnes hladem. Počasí tuto zimu jsme měli velmi mírné. Btozen však přišel studený a co toto píši (27. března), teploměr ještě klešá na nulu a někdy též pod. — Já jsem netrpělivý, neb čas k jarní práci je zde, ale počasí je sibiřské. Zde dělám pár dní přestávku v tomto dopisu. Píši zas až 7. dubna a za tu dobu se počasí mnoho změnilo. Po velmi čitelné zimě následovaly náhle velmi teplé dny, dnes však se opět chumelí tak mám dost času ku psaní a čtení těch smutných zpráv o těch pohromách, která stihla Vás tam v Omaze a jiná zas jinde. Bude tomu v červenci 6 let, kdy jsem měl také to potěšení z návštěvy tornáda. Byl to jen proti omázkému takový malý mizerá ničemy, ale dobrého v něm nebylo myslím nie, neboť nám rozházel a odnesl postavenou sýpku, která nebyla ještě ani dočelána. Hrábě na sena, které stály opodál, rozkroutil a vazačem otočil na místě. Kámen asi 150 liber váhy, zvedl ze země a pustil ho dól, na pár kusů dříví z té sýpky, ovšem již rozbité. Od té doby vím, co je tornádo a co umí, ačkoliv to byla ukázka jen v malé míře. S přáním etné redakce Pokroku Západu a čtenářům jeho více dobra a méně toho šla, zamenám se

Tom. Vojta.

ORD, Nebr. — Ctná redakce Pokroku Západu! Již po několik roků asi v tomto čase podávám se do south-omaského trhu, jelikož člověk obyčejně při takové příležitosti se nachází v dost dobrých poměrech, tak že předplácení na noviny nepřijde tak obtížné, jako když jest takřka prázdna a na bau, ku přetaženo, protož vždy na cestě do Omahy jsem se také zastavil u vás, abych si zajistil váš milý list zase na nějaký čas ku předu. Nevím, jaký bych se cítil bez Pokroku Západu, neboť jak

se ani poznati nemohl. Odtud odjel jsem zase do South Omahy, kde jsem se zdržel ještě několik dní a večerním vlakem jsem nastoupil pak cestu do St. Paul, Minn., kde jsem navštívil moji deuru, paní Annu Millerovu. Druhý den odebral jsem se k domovu. Nechtí přijmou moji přátele jak v South Omaze, tak i v Butler okresu můj srdečný dík za jejich pohostinství a až mne přijedou navštívit, vynasnažím se jim to oplátni. Ještě musím podotknouti, když jsem byl na návštěvě u švagra Václava Vidláka, byl jsem velice překvapen. Švagr řekl synovi: Pojď, Frank, zahrajeme strýčovi. Švagr na tahač harmoniku a syn na housle. Ale věru byl jsem překvapen, když spustili. Tak libeznou muziku jest málo poslechnout. — Přijímte ještě jednou srdečný pozdrav tonto cestou. 8 úctou

Josef Vechout.

SEAFORTH, Minn. — Kající čas postní jsme přestáli a jarní doba již je zde. Nastanou opět pro ty mladé taneční zábavy, jak už je vidět z oznámek plesů, na které se tancechtiví těší. Dovolíte-li místa ve Vašem listě, povím Vám krátký a pravdivý příběh můj z lét mého mládí. Bylo to L. P. 1868. Můj bratr Josef, starší o jeden rok a půl vzpomněli jsme si jiti, jak se po staru řekne, k muzice do Jordan. Bylo to lepší mástečko té doby, než byla Nová Praha. Osmnáct mil od našeho domova pěšky, jak se rozumí, vdyť té doby, kdo měl pár volů za potah, ten byl chlapík, o koleních ani pohádky, než mástský doktor koně měl. Sáhodlouhý program plesu nás oba přiměl podívat se tam a osud smud zabránilí pobavití se. Snůh byl již včechen pryč, velkým rychlým táním sněhu na mnoha místech chatený mosty odplaveny, a na to jsme si nevzpomněli. Mezi Jordanem a Novou Prahou byl potok. K němu jsme přišli dost záhy, urazivše už osm mil — a bráza, most pryč. Nikde žádná lávka, než na protější straně uvázána byla loďka. Každá rada byla dobrá a také mě hned napadla. Povídám: "Josefe, potok je zde úzký a takhle nahnutá vrba nám pomůže. Vylez až k vršku a spust se, drž se pevně stromu, on se olme a přeneš se na břeh." To by šlo — odpovídal, hned kabát dolů a několik okamžiků již byl jako veverka na stromě. Začalo mě to mrzet, chtěl jsem flit, by se vrátil se stromu, ale v tu chvíli již se houpal ve vzduchu. Strom se ohnul a on nohama se dotýkal vody uprostřed potoka. "Čtrstvé chvátej, nafižnu tu vrbu," volal, "jak je ohnutá a tím mě přeneš přes vodu." Neváhal jsem ani okamžik a šmídluji nožem přes drvo. V tom něco prasklo a báe — vrba i bratr byli v rozčeřeném potoku. Křičím: Drž se vrby, dolejšek kmenu drž pevně a voda tě přeneš ku břehu ke mně — a také to tak dopadlo. Vylez z vody mokry jako hustrman. Já řku, Josef, kdybch tě mohl vyzdmat — ale držel jsem se v odměřené vzdálenosti pro případ, kdyby zapomněl, že je můj bratr. Slunce pěkně hrálo a než jsme došli opět domů, byl šat na něm suchý a já opět mu radil: Jdi k matce, ona tě možná spigluje nebo zvalčuje. Vícekrát jsme nešli k přespólní muzice; Musím přestat a bude-li si redakce a čtenáři přát, povím vám, jak jsme oba prali ve staré vlastní kožené kalhoty! Na zdar!

F. V. Staněk.

NÁRODNÍ DAŇ.

Ze zájmem a pozorností jsem přečetl provolání Vzdělavacích Výboru ZČBJ. v březnovém čísle Br. Věstníku. Bude to počátek opravdovú národní práce, a jest již čas, bychom si uvědomili, že budoucnost Čechů amerických bude taková, jakou si svým národním uvědoměním zbudují. U našeho řádu Trego, čís. 177 jsme očekávali, že poslední sjezd ZČBJ. v Omaze odhývaný přijme 5-centový povinný poplatek od členstva na organizaci a vyučování českých škol. Ale nestalo se tak. Naši vyslanec se snad obávali, že ten 5-centový poplatek by jednato naši přilá sdrážil, že by nastalo v řádech proti tomu pěťkou velké brojení. Ovšem, musíme čekati na ten zásrak, že snad někdy již bude na to naše byti a trvání platiti. Zvolen tedy výbor a ten když jest takřka prázdna a na bau, ku přetaženo, protož vždy na cestě do Omahy jsem se také zastavil u vás, abych si zajistil váš milý list zase na nějaký čas ku předu. Nevím, jaký bych se cítil bez Pokroku Západu, neboť jak

a jeho budoucnosti, měli byste na sjezdu Vašem vzíti organizaci českého školství na denní pořádek. Připusťme, že jest v Americe 200,000 odběratelů českých novin. Kdyby bylo zvýšeno předplatné o deset centů ročně, činilo by to pěknou částku 20,000 dollarů ročně. Jednoty, které si vzaly za účel zakládati české školy, již jsou založeny; jest tu Matice Vyššího Vzdělání a Česko-americká Matice Školská, jen kdyby se jim dostalo soustavné podpory. Dvačet tisíc ročně byl by pěkný počátek pro účel českých škol. Ve městech, kde jsou velké české osady, jako na p.ř. Chicago, Cleveland, Omaha, Cedar Rapids atd., kde již školy jsou zřizeny, obdrželi by z fondu toho stipendia, by mohli zaměstnávat sehnopné učitelé síly, a na venkově by se mohlo přikročiti k organizaci, tak aby v každé osadě, kde působí řád některých jednot — jako ČSPS, neb ZČBJ, atd. Pak by naše jednoty na svých sjezdech nabývaly, že jest jejich povinností české školy soustavně podporovati. Z některých stran se namítá, že jest vše na darmo, že musíme zaniknout tak jako tak, ale my máme před sebou přítomnost a tu jest náš povinnost vykonat vše, co jest v naší moci. O budoucnosti nikdo nie neví, tak jako nikdo před rokem nevěděl, že Slovane na Balkáně spraví Turka tak důkladně, že mu na vždy zajde chuť vraziti Slovany. A že jest v naší moci pinití pět centů měsíčně na českou školu, o tom doufám, nikdo se nebude pítiti. Ten nejdůležitější dílek to může vykonat, o rolnících ani nemluvíme. Jest jen třeba ušití počátek. A počátek na sjezdu česko-amerických novinářů při dobré vůli mohl by býti učiněn. Zvýšené předplatné o deset centů ročně na české noviny by nám zajistilo počátek organizace českých škol. Na zdar!

V. Hubálek.

Pozn. red. — Došel nás dopis s podpisem "Plný čtenář." Poněvadž učinili jsme pravidlem, že nemá býti redakci jméno dopisovatele vždy známo, byť by i psal se i vyhradil, že nesmí býti uveřejněno, nemůžeme ani tu ušití vyjímku uč bychem jej jinak uveřejnili, protože jedná o Národní Hbitové a zajímal by mnohé.

Dopisy všech pánů dopisovatelů, které nebyly dosud uveřejněny pro velký nadbytek jiné důležité látky pro sloupek našeho listu, uveřejňujeme postupně a současně s dopisy novějšího data. — Laskaví dopisovatelé nám pro tentokrát jistě prominou.

Cesko-moravská žaludecká a bylin se staré včasti, vyhrubutina a chorobojí žaludek a střev, čemě léčbe pouze \$1.00. Zastia 31201

Dr. V. Anžl, Brainard, Nebraska.

C. H. Kubát, právník a veřejný notář. V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástuppe u všech soudů. 33 Barker Block. 15. a Farnam Tel. Doug. 6867. Omaha, Nebr.

F. M. Scoblik, český právník a obháje. VEŘEJNÁ PRAXE. Security, Block - TYNDALL, S. U.

Julius J. Zitnik, právník a spolehlivý rádce ve všech právních záležitostech. 715 Brandeis Theater Bldg. Tel. Douglas 2876. OMAHA — NEBRASKA. Zástuppe u všech soudů.

JOS. T. VOTAVA, PRÁVNÍK. Úřadovna: 4 pokoje 500 Bee Building. Telefon: Douglas 651. Omaha — Nebraska.